

I TYSKLAND MED FRU OCH LAILA GARMIN

Alltsedan vi flyttade från Järfälla i maj, så har jag och frun bestämt att så snart vi kommit i ordning, någon gång i höst, så ska vi ta en förlängd veckohelg och sticka till Tyskland.

Resan gjorde vi först nu i november som gick och då passade det ju bra att bunkra upp lite från fylleriggaren i Puttgarden.

Vi hittade en tredagars visit på ett av den många nordtyska slotten; Schloss Gross Planten. Vi for dit en torsdag för några veckor sen, via Sassnitz och på ett 15-tal mil på de fina tyska landsbygdsvägarna.

Att komma så där till helt obesökta och okända trakter, känns pirrigt och man vet inte riktigt var man skall svänga av och hur fort man får köra. Har en känsla att det senare vet nog inte heller de boende för de far som skällade råttor och en gammal väl inkörd hjärna hänger inte riktigt med i galoppen.

Nå ja, vi hade ju Laila med oss på turen också. Laila är vår GPS, som ritar en lila väg där vi ska köra. Därav namnet Laila. Hon förde oss med säker röst och totalt felaktigt uttag, genom "U-kommasvängar", tag andra avfart i rondellen m.m. till en liten by Gross Planten och via kullerstensgator och smala vägar så anlände vi till Slottet. Såg vid första anblicken rätt trevligt ut, men då vi anlände sent på eftermiddagen, så blev det inte tid för att se sig om innan mörkret föll och dimman kom.

Vi packade snabbt upp våra väskor och längtade efter en annan dimma, nämligen välkomstdrinken i form av härlig tysk bier. Det visade sig sen när vi ensamma satt vid baren och beställde öl som välkomstdrink, att det gick inte för sig. Välkomstdrinken var bestämd slottsfrun och var en söt, sliskig vätska blandadning på sekt och något annat. Jag skulle ha en bier, så frun fick dricka två av vätskan. Då jag var törstig efter en dag i bil, ville jag ha en stor! Nej det gick inte för sig, för de hade inga stor glas märkta med det ölnamnet. Jag sa att det inte gjorde något, det var ju innehåller jag var intresserad i, inte gravyren på glaset. Jag fick in två små!! Hur konstigt kan det vara.

Ölen var god och vårt bord för middag var dukat och vi välkomnades att sitta vid ett bord i bar-rummet. I matsalen satt bara de gäster som stannade längre än vi skulle. Ensamma i bar-rummet avnjöts en delikat trerättersmiddag bestående av sånt som man inte har till vardags hemma. Gott var det i alla fall så det förslog och trötta och mätta gick vi till annexbyggnaden och efter..... knoppade vi in.

På fredagen skulle vi utforska denna del av Schleswig-Holstein och frågade om råd i receptionen. Eftersom jag frågade på min tyska, så trodde nog receptionisten att jag var tysktalande, så jag bad snällt och vänligt om det var möjligt att ta det på engelska. Då blev det hon som bad mig att ta det sakta och tydligt. Jag hade ju inte motionerat det tyska språket på länge. Det gick väl an så länge jag höll mig till der och die, men när jag kom till dass, ja då blev jag sittandes.

Vi matade Laila med de ortsnamn vi blivit rekommenderade och så bar det iväg på en berikande dagsutflykt. Där ingick ett besök i Neu-Brandenburg bland annat och så några wurst som färdkost förstås.

35 mil och sex-sju timmar senare kom vi tillbaka till slottet. Då hade vi fått se en sprängning av ett 6-våningars hotell, gott och väl 100m långt. Detta skulle rivas och det gjorde man med dynamit. Mäktig syn måste jag säga, att se detta jättebygge pulvreras till en hög tegelstenar i rök och damm.

Så mina kära läsare, nu börjar vi närma oss en förklaring till namnet på denna historia. Håll ut bara. Jag är inte känd för att vara kortfattad i mina berättelser.

Efter en lika delikat middag som kvällen innan och en tysk frukost på lördagsmorgonen, satte vi gång Laila. Vi skulle inte ta samma väg hem, för vi skulle ju ha lite drickbart med oss från shopen i Puttgarden.

Jag skrev in Puttgarden i GPS-en och hon frågade om adress. Jag visste inte någon gatuadress i Puttgarden, men försökte med Färjeläget, fast på felaktig tyska förstås. Laila kontrade med två adressförslag. Det ena har jag förträngt, men det andra var något liknande. an Belt. Jag visste inte vad an Belt betydde, men antog att det var ett ställe i Puttgarden. Den röda målpunkter blinkade så glatt, så jag sa till mig själv: kommer jag bara i närheten av Puttgarden, så känner jag till det och kan ta mig till shopen och färjeläget på egen hand. Sagt och gjort, jag trycket in an Belt och Laila sa: kör till den planerade rutten

Vi var äntligen på väg i riktning mot Rostock, där vägen skulle ta mot väster via Lybeck och sen norrut mot Puttgarden

På ett ställe längs de här småvägarna, så fick vi se tusentals tranor ute på en åker. Vilken syn och vilken ljudnivå. Hade de kanske kommit från Hornborgarsjön och ny rastat här på sin väg söderut?

Efter några timmar på ömsom vägar och ömsom Umleitung, så närmade vi oss Rostock och jag tittade ömsom på Laila och ömsom på vägskyltarna. Dessa pratade inte samma språk. Laila tyckte vi skulle rakt fram och jag tänkte att jag låg några uppdateringar efter och lydde Laila. Genom hela Rostock gick färden och strax var vi på väg till hamnområdet. Detta måste vara något galet. Vi vände tillbaka till Rostock Stadtmitte och gjorde en ny ruttprogrammering. 20 minuter senare befann vi oss i hamnområdet igen. Vi trodde båda att Laila fått fnatt, svor en ramsa och stängde av henne och slog på Google Maps, istället.

Så började färden i rätt riktning och med alla dessa fartvidunder på motorvägen. Att bli omkörd av ett "lirefniss" (Fiat 500) i 140 kan bryta ner en fullständigt. Med ett tomt huvud och halv tank kom vi så slutligen till kända trakter. Jag skymtade fylleriggaren i horisonten och vi stannade vid parkeringen och intog zwei Bratwust mit Brot und etwas zu trinken, bitte.

Så startade inköpsrundan och vi blev några liter rikare men flera euro fattigare.

Efter inköpen återstod ännu två timmar tills färjan vi bokat till Rödby skulle avgå, Jag sa till frun att vi åker bort till biljettkontrollen och hör om det finns möjlighet att komma med en tidigare färja. Jodå, om 20 minuter går en båt. Kör till fil 3 och vänta där. Tysk grundlighet, jawohl.

Medan vi satt och väntade på båten, så råkade jag se att det kom en liten färja in till Puttgarden och la till ungefär där där de stora båtarna skulle. Lastade av långtradare och bilar. Jag undrade då var den kom ifrån. Färjorna från Rödby var större förra gången vi var här. När vi så skulle köra ombord, såg jag en skylt: Fähre Rostock. Så började hjärnan att jobba och jag kom fram till att det finns en färja som går mellan Puttgarden och Rostock. Skickligt, va?

Det var den som Laila frågat oss om vi skulle ta, när hon frågade. "An Belt", alltså via Fehmarn Belt.

Mina kunskaper i tyska språket hade just då blivit berikat med ett nytt uttryck och min vaksamhet fått sig en knäck..

När vi kom hem till Limhamn igen, så tog vi oss en stärkande tår ur lasten och slickade våra sår. Vi hade ju ett par liter att ta av. Och gott om Weinacht schnaps till Jul också.

God sådan på er allihop